

Dialog profetyczny (prorocki)

Dialog profetyczny w wymiarze Piotrowym i Pawłowym

Mimo różnicy stanowisk św. Piotra i św. Pawła opisanych w Dziejach Apostolskich, prowadzony przez nich dialog na temat krzewienia wiary, zawiera się w tej samej oczekiwanej części wspólnej problemów i zadań pierwotnego Kościoła, które odnoszą się do troski o jedność (zjednoczenie) Kościoła (wiernych) w Bożej miłości. Te dwa stanowiska nie są sobie przeciwstawne, lecz wzajemnie się uzupełniają. Piotr i Paweł noszą w sobie to same pragnienia i troskę o zjednoczenie wiernych w Bożej miłości. Stanowiska różnicują jedynie obszar w ludzkim wymiarze. Parafia w trosce Pawłowej ukierunkowana na cały świat, niczym w swoich problemach nie różni się od lokalnej parafii Piotrowej. To, co jest ważne dla lokalnej wspólnoty, nie jest mniej ważne w wymiarze światowym.

Zatem dialog profetyczny polega na poszukiwaniu części wspólnej spraw, które łączą osoby zaangażowane w dialog, a nie różnicują z racji partykularnych interesów. Nadrzędnym zadaniem dla rozmówców jest przekraczanie we własnej postawie tego, co stawia granice, bariery; co dzieli, a jednocześnie (!) zawiera się w t a j e m n i c y Trójcy Świętej. Dlatego też, mówimy o t a j e m n i c y, ponieważ owoce dialogu wzorowanego na jedności woli w miłości Trzech Osób Boskich, zależą od rzeczywistej obecności Boga w dialogu. W tym kontekście ludzka natura stanowi najistotniejszy problem w dialogu profetycznym, którego celem jest zjednoczenie ludzkiej woli w wolą Boga.

Ks. Jerzy Gawlik